

Bruksela, 4 października 2017 r.
(OR. en)

12830/17

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2016/0231 (COD)

CLIMA 258
ENV 798
ENER 382
TRANS 388
AGRI 520
COMPET 638
ECOFIN 776
CODEC 1505

NOTA

Od:	Sekretariat Generalny Rady
Do:	Rada
Nr poprz. dok.:	12334/17
Nr dok. Kom.:	11483/16 + ADD 1 - COM(2016) 482 FINAL
Dotyczy:	Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie rocznych wiążących ograniczeń emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w latach 2021–2030 na rzecz stabilnej unii energetycznej i w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego, oraz zmieniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady nr 525/2013 w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji mających znaczenie dla zmiany klimatu (pierwsze czytanie) – Podejście ogólne

I. WPROWADZENIE

1. Na posiedzeniu w dniach 23–24 października 2014 r. Rada Europejska zaaprobowwała ramy polityki klimatyczno-energetycznej Unii Europejskiej do 2030 r. i zatwierdziła wiążący cel unijny zakładający ograniczenie wewnętrznych emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o co najmniej 40 % w porównaniu z poziomem z 1990 r.¹. Cel ten stanowi również zaplanowany, ustalony na szczeblu krajowym wkład (INDC) UE i jej państw członkowskich, który został przekazany organom UNFCCC w dniu 6 marca 2015 r.

¹ Dok. EUCO 169/14.

2. W dniu 20 lipca 2016 r. Komisja przyjęła dwa wnioski ustawodawcze dotyczące wkładu sektorów nieobjętych EU ETS w ogólny wysiłek na rzecz redukcji: wniosek w sprawie rocznych wiążących ograniczeń emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w latach 2021–2030 („rozporządzenie w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego”)² oraz wniosek w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych pochodzących z działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 („rozporządzenie w sprawie LULUCF”)³.
3. Wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego wyznacza krajowe cele dotyczące redukcji oparte na względnym PKB na mieszkańca, przy czym cele dotyczące państw członkowskich, których PKB na mieszkańca przekracza średnią UE, są objęte dalszymi dostosowaniami w celu uwzględnienia efektywności pod względem kosztów w tej grupie. We wniosku utrzymano dotychczasowe instrumenty elastyczności (przenoszenie i pożyczanie, przesunięcia między państwami członkowskimi) oraz zaproponowano dwa nowe rodzaje elastyczności: ograniczone wykorzystywanie pochłaniania netto z niektórych kategorii rozliczania LULUCF na poczet celów w sektorach objętych wspólnym wysiłkiem redukcyjnym; oraz możliwość wykorzystywania przez niektóre państwa członkowskie ograniczonej liczby uprawnień do emisji w ramach ETS (łącznie 100 mln) w celu kompensacji emisji w ramach sektorów objętych wspólnym wysiłkiem redukcyjnym.
4. W dniu 14 czerwca 2017 r. Parlament Europejski przegłosował 48 poprawek do wniosku Komisji.
5. Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów przekazały swoje opinie w dniach, odpowiednio, 14 grudnia 2016 r. i 22–23 marca 2017 r.
6. Rada (ds. Środowiska) omawiała przedmiotowy wniosek wraz z wnioskiem w sprawie rozporządzenia LULUCF przy trzech okazjach. Ostatnie dyskusje odbyły się w dniu 19 czerwca 2017 r. na podstawie sprawozdania z postępu prac przygotowanego przez prezydencję maltańską⁴.

² Dok. 11483/16 + ADD 1 + ADD 2 + ADD 3.

³ Dok. 11494/16 + ADD 1 + ADD 2 + ADD 3.

⁴ Dok. 9861/17.

7. Prezydencja estońska kontynuowała intensywne prace nad tym wnioskiem. W dniu 27 września 2017 r. Komitet Stałych Przedstawicieli (Coreper) przeanalizował nowy kompromisowy tekst prezydencji⁵. Duże poparcie zyskały cel polegający na osiągnięciu podejścia ogólnego w Radzie oraz tekst prezydencji jako podstawa dyskusji na forum Rady. W następstwie dyskusji na forum Coreperu prezydencja wprowadziła tylko jedną zmianę do tekstu, którą zaznaczono **pogrubieniem i podkreśleniem** w motywie 2 (poprzednie zmiany w stosunku do pierwotnego wniosku Komisji zostały podkreślone).
8. Tekst zostanie przedłożony Radzie (ds. Środowiska) do dyskusji na jej posiedzeniu w dniu 13 października 2017 r. z myślą o wypracowaniu podejścia ogólnego.

II. AKTUALNA SYTUACJA

9. Podczas dyskusji na forum Rady ogólnie nie podważono krajowych celów w zakresie redukcji emisji gazów cieplarnianych na 2030 r., które są wyrażone jako wielkości procentowe w załączniku I do wniosku Komisji. Zamiast tego, aby zapewnić ogólne wyważenie wniosku, dyskusje od początku skupiły się na jego innych głównych elementach: punkcie wyjścia liniowej ścieżki redukcji emisji (art. 4), instrumencie elastyczności w odniesieniu do LULUCF (art. 7 i załącznik III), jednorazowym instrumencie elastyczności (art. 6 i załącznik II), oraz dostosowaniu limitów emisji niektórych państw członkowskich (art. 10 ust. 2 i załącznik IV).
10. W odniesieniu do niektórych z tych kluczowych elementów omawiano różne podejścia alternatywne do rozwiązań zawartych we wniosku Komisji, ale nie zyskały one istotnego poparcia. Aby ułatwić dalsze dyskusje, prezydencja maltańska wprowadziła do wniosku nowy element w postaci rezerwy bezpieczeństwa (nowy art. 10a). Proponowana rezerwa bezpieczeństwa ma być odpowiedzią na obawy kilku państw członkowskich, bez zmiany głównych elementów wniosku Komisji. Na posiedzeniu Rady w czerwcu 2017 r. delegacje z zadowoleniem przyjęły wysiłki prezydencji i wiele z nich wyraziło uznanie dla proponowanego podejścia jako podstawy dalszych działań.

⁵ Dok. 12334/17.

11. Podczas prezydencji estońskiej w pracach skupiono się zatem na doprecyzowaniu przepisów dotyczących funkcjonowania rezerwy bezpieczeństwa, w tym jej wielkości oraz warunków dostępu. Proponowana rezerwa bezpieczeństwa będzie w 2032 r. dostępna dla mniej zamożnych państw członkowskich, które przekroczą cele na lata 2013–2020 i które mają problemy, aby osiągnąć docelowy poziom emisji na 2030 r., mimo zastosowania innych instrumentów elastyczności. Rezerwa bezpieczeństwa jest oparta na zasadzie, zgodnie z którą nie może zaszkodzić ona realizacji celu Unii polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych o 30 % do 2030 r. w sektorach objętych proponowanym rozporządzeniem.
12. Prezydencja uważa, że w obecnie proponowanej formie rezerwa bezpieczeństwa w uczciwy i wyważony sposób odpowiada na obawy niektórych państw członkowskich bez podważania integralności środowiskowej wniosku Komisji. Większość delegacji jest skłonna poprzeć co do zasady rezerwę bezpieczeństwa. Niektóre z nich stwierdziły jednak, że udzielają poparcia pod warunkiem, że inne główne elementy wniosku Komisji pozostaną niezmienione. Główną otwartą kwestią pozostaje maksymalna wielkość rezerwy i dlatego liczba zaproponowana przez prezydencję (100 mln) jest ujęta w nawiasy kwadratowe: niektóre delegacje sugerują, że liczba ta powinna być wyższa, natomiast inne sprzeciwiają się jakiegokolwiek jej zwiększeniu lub opowiadają się za niższą liczbą.
13. Kilka delegacji, które nie zgadzają się z punktem wyjścia ścieżki redukcji emisji zaproponowanym przez Komisję, są zdania, że rezerwa bezpieczeństwa niewłaściwie odpowiada na ich obawy. Jedna z delegacji zaproponowała niedawno dostosowanie limitów emisji dla określonej grupy państw członkowskich w wyjątkowych okolicznościach; dostosowanie to uzupełniałoby dostosowanie przewidziane na mocy art. 10 ust. 2. Inna delegacja zasugerowała, aby umożliwić redystrybucję instrumentu elastyczności w ramach LULUCF na rzecz niektórych państw członkowskich, jeżeli w okresie 2021–2030 do celów zgodności na mocy rozporządzenia w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego całkowita zużyta wielkość pochłaniania netto wyniosłaby poniżej 280 milionów.

14. Podczas dyskusji na forum Coreperu w dniu 27 września obie wyżej wymienione propozycje zyskały poparcie kilku delegacji. Kilka innych delegacji zgłosiło jednak zastrzeżenia weryfikacji w odniesieniu do nowych propozycji, natomiast jeszcze inne delegacje obawiały się, że propozycje te zaburzają delikatną równowagę tekstu prezydencji i opowiedziały się za utrzymaniem tekstu przedłożonego Coreperowi. Prezydencja postanowiła zatem przekazać swój najnowszy tekst kompromisowy z niewielkimi zmianami do dyskusji na forum Rady.

IV. PODSUMOWANIE

W świetle powyższego Rada jest proszona o przyjęcie podejścia ogólnego na podstawie tekstu zawartego w załączniku do niniejszej noty, który będzie podstawą przyszłych negocjacji dotyczących tego wniosku z Parlamentem Europejskim w ramach zwykłej procedury ustawodawczej.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie ustalania wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie w latach 2021–2030 na rzecz stabilnej unii energetycznej i w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z porozumienia paryskiego i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 [...]]

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej⁶,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁷,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁸,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

- (1) Wiążący cel osiągnięcia do 2030 r. co najmniej 40 % redukcji wewnętrznych emisji gazów cieplarnianych w całej gospodarce w porównaniu z 1990 r. został zatwierdzony w [...]] konkluzjach Rady Europejskiej z 23–24 października 2014 r. w sprawie ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030, co zostało potwierdzone w jej konkluzjach z 17–18 marca 2016 r. [...]]

⁶ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁷ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

⁸ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

- (2) W konkluzjach Rady Europejskiej z 23–24 października 2014 r. stwierdzono, że wyznaczony cel Unia powinna zrealizować wspólnie w sposób najbardziej racjonalny pod względem kosztów, przy redukcji w ramach unijnego systemu handlu uprawnieniami do emisji („EU ETS”) ustanowionego w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/87/WE⁹ oraz redukcji w sektorach nieobjętych systemem ETS w wysokości odpowiednio 43 % i 30 % do 2030 r. w porównaniu z 2005 r. [...]. Wszystkie sektory gospodarki powinny przyczyniać się do osiągnięcia wspomnianego ograniczenia emisji, wszystkie państwa członkowskie zaś powinny uczestniczyć w tych staraniach, dbając o równowagę między względami sprawiedliwości i solidarności. Metodologię określania krajowych celów redukcyjnych w sektorach nieobjętych ETS należy, wraz ze wszystkimi elementami stosowanymi w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady 406/2009/WE¹⁰, stosować dalej do 2030 r., przy czym rozdział wysiłku redukcyjnego powinien być oparty na produkcji krajowym brutto (PKB) na mieszkańca. Wszystkie państwa członkowskie przyczynią się do osiągnięcia łącznej redukcji emisji przez UE w 2030 r., realizując cele krajowe na poziomie od 0% do -40% w stosunku do roku 2005; Cele krajowe w ramach grupy państw członkowskich, w których PKB na mieszkańca przekracza średnią unijną, należy odpowiednio dostosować, tak by odzwierciedlić racjonalność pod względem kosztów w sprawiedliwy i zrównoważony sposób. Osiągnięcie tych redukcji emisji gazów cieplarnianych powinno zwiększyć wydajność i innowacyjność w gospodarce europejskiej, a w szczególności powinno sprzyjać wprowadzaniu ulepszeń, w szczególności w budownictwie, rolnictwie, gospodarce odpadami i transporcie, w zakresie, w jakim wchodzą one w zakres niniejszego rozporządzenia.

⁹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

¹⁰ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie wysiłków podjętych przez państwa członkowskie, zmierzających do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w celu realizacji do roku 2020 zobowiązań Wspólnoty dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 136).

- (3) Niniejsze rozporządzenie wdraża również wkłady Unii wynikające z porozumienia paryskiego¹¹ przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), które zostało ratyfikowane w imieniu Unii w dniu 5 października 2016 r. zgodnie z decyzją Rady (UE) 2016/1841¹². [...] Zobowiązanie Unii do redukcji emisji w całej gospodarce jest zawarte w zaplanowanych, ustalonych na szczeblu krajowym wkładach [...] przekazanych w związku z porozumieniem paryskim przez Unię i jej państwa członkowskie Sekretariatowi UNFCCC w dniu 6 marca 2015 r. Porozumienie paryskie weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r. i zastępuje podejście przyjęte w ramach protokołu z Kioto z 1997 r., które nie będzie kontynuowane po 2020 r.
- (4) [tekst włączony do motywu 3]
- (5) Przejście na czystą energię wymaga zmian w działalności gospodarczej i zachowaniach inwestycyjnych oraz wprowadzenia zachęt we wszystkich obszarach polityki. Stworzenie stabilnej unii energetycznej w celu zapewnienia bezpiecznej, zrównoważonej i konkurencyjnej energii po przystępnych cenach dla obywateli UE jest priorytetem Unii. Osiągnięcie tego celu wymaga kontynuowania ambitnych działań klimatycznych, czego przejawem jest niniejsze rozporządzenie, jak również postępów w zakresie innych aspektów unii energetycznej, jak określono w komunikacie Komisji pt. „Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu”¹³.

¹¹ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

¹² Decyzja Rady (UE) 2016/1841 z dnia 5 października 2016 r. w sprawie zawarcia, w imieniu Unii Europejskiej, porozumienia paryskiego przyjętego na mocy Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 1).

¹³ 6594/15 – COM(2015)80 final.

- (6) Niniejsze rozporządzenie powinno obejmować emisje należące do kategorii źródeł Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC): energia, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo i odpady, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013¹⁴, z wyłączeniem emisji pochodzących z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE. Bez uszczerbku dla art. 7 i art. 9 ust. 2 niniejszego rozporządzenia działania objęte rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) .../... [LULUCF]^{15*} nie powinny być objęte niniejszym rozporządzeniem.
- (7) Dane obecnie zgłaszane w krajowych wykazach gazów cieplarnianych oraz krajowych i unijnych rejestrach nie wystarczają do określenia, na poziomie państw członkowskich, emisji CO₂ z cywilnej działalności lotniczej na poziomie krajowym, które nie są objęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE. Przyjmując obowiązki sprawozdawcze, Unia nie powinna nakładać na państwa członkowskie ani na małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) obciążeń, które są nieproporcjonalne do zamierzonych celów. Emisje CO₂ z lotów nieobjęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE stanowią jedynie bardzo niewielką część całkowitych emisji gazów cieplarnianych i ustanowienie systemu sprawozdawczości w odniesieniu do tych emisji byłoby nadmiernie uciążliwe w świetle istniejących wymogów dotyczących szerzej rozumianego sektora zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE. W związku z tym emisje CO₂ z kategorii źródeł IPCC „1.A.3.A lotnictwo cywilne” należy traktować jako równe zeru do celów niniejszego rozporządzenia.
- (8) Zmniejszenie do 2030 r. emisji gazów cieplarnianych przez każde państwo członkowskie należy określać w odniesieniu do jego zweryfikowanego w 2005 r. poziomu emisji gazów cieplarnianych objętych zakresem niniejszego rozporządzenia, z wyłączeniem zweryfikowanych emisji z instalacji, które działały w 2005 r. i które zostały uwzględnione w EU ETS dopiero po 2005 r. Roczne limity emisji na lata 2021–2030 należy określać na podstawie danych dostarczonych przez państwa członkowskie i zweryfikowanych przez Komisję.

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, mających znaczenie dla zmiany klimatu, oraz uchylające decyzję nr 280/2004/WE (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13).

¹⁵ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady .../... w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych pochodzących z działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram klimatyczno-energetycznych do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. ...).

* Zob. dok. 11494/16 [LULUCF].

- (9) Podejście do wiążących rocznych limitów krajowych przyjęte w decyzji [...] 406/2009/WE należy utrzymać w latach 2021–2030, począwszy od 2020 r. od średniego poziomu emisji gazów cieplarnianych w latach 2016–2018, a skończywszy w 2030 r. limitem określonym dla każdego państwa członkowskiego. Dokonano dostosowania przydziału w 2021 r. dla państw członkowskich, których dotyczy dodatni pułap na mocy decyzji 406/2009/WE, jak również zwiększenie rocznych przydziałów emisji w latach 2017–2020 zgodnie z decyzją Komisji 2013/162/UE¹⁶ oraz decyzją wykonawczą Komisji 2013/634/UE¹⁷, aby uwzględnić możliwość zwiększenia emisji w tych latach. [...].
- (10) Tworzy się nowy jednorazowy instrument elastyczności, sprzyjający osiągnięciu celów, dostępny dla państw członkowskich, których krajowe cele redukcji znajdują się zarówno znacznie powyżej średniej unijnej, jak również ich potencjału zmniejszenia efektywnego pod względem kosztów, a także dla państw członkowskich, które nie przydzieliły żadnych bezpłatnych przydziałów dla instalacji przemysłowych w 2013 r. [...].

¹⁶ Decyzja Komisji 2013/162/UE z dnia 26 marca 2013 r. określająca roczne limity emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/406/WE (Dz.U. L 90 z 28.3.2013, s. 106).

¹⁷ Decyzja wykonawcza Komisji 2013/634/UE z dnia 31 października 2013 r. dotycząca dostosowania rocznych limitów emisji państw członkowskich na lata 2013–2020 zgodnie z decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 406/2009/WE (Dz.U. L 292 z 1.11.2013, s.19).

- (10a) Punkt wyjścia oparty na średnich emisjach gazów cieplarnianych w latach 2016–2018 nie uznaje w wystarczającym stopniu uprzednich wysiłków czynionych od 2013 r. przez te państwa członkowskie, których PKB na mieszkańca wynosił poniżej średniej unijnej w 2013 r. Należy zatem ustanowić ograniczoną rezerwę bezpieczeństwa o specjalnym przeznaczeniu odpowiadającą do [100] mln ton ekwiwalentu CO₂ przy utrzymaniu integralności środowiskowej niniejszego rozporządzenia, a także zachęt dla państw członkowskich do działań wykraczających poza minimalne wkłady na mocy niniejszego rozporządzenia [...]. Z rezerwy powinny korzystać państwa członkowskie, których PKB na mieszkańca był poniżej średniej unijnej w 2013 r. i których emisje pozostają poniżej ich średnich rocznych limitów emisji w latach 2013–2020 oraz które mają trudności, aby osiągnąć swój cel w zakresie emisji na 2030 r., mimo wykorzystania innych instrumentów elastyczności przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. [...] Rezerwa tej wielkości obejmowałaby znaczną część planowanego łącznego deficytu kwalifikujących się państw członkowskich w latach 2021–2030, bez dodatkowych strategii politycznych, przy jednoczesnym utrzymaniu zachęt do dodatkowych działań. Rezerwa powinna być dostępna dla tych państw członkowskich w 2032 r. [...], pod warunkiem że jej wykorzystanie nie uniemożliwi realizacji celu Unii polegającego na redukcji emisji gazów cieplarnianych o 30 % do 2030 r. w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem.
- (11) Liczne środki unijne zwiększają zdolność państw członkowskich do wypełniania zobowiązań w dziedzinie klimatu i mają zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia koniecznych redukcji emisji w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem. Do środków tych należą przepisy w sprawie niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych, w sprawie redukcji emisji dwutlenku węgla z pojazdów drogowych, charakterystyki energetycznej budynków, energii ze źródeł odnawialnych, efektywności energetycznej oraz gospodarki o obiegu zamkniętym, a także unijnych instrumentów finansowych na potrzeby inwestycji związanych z klimatem.

(12) W rozporządzeniu [LULUCF] określono zasady rozliczania dotyczące emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych związane z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem (LULUCF). Mimo że uwzględnienie ilości do sumy całkowitych emisji netto i pochłaniania netto z terenów wylesionych, terenów zalesionych, gruntów uprawnych i uprawianych użytków zielonych, jak określono w rozporządzeniu [LULUCF], na mocy niniejszego rozporządzenia ma wpływ na efekt środowiskowy w odniesieniu do poziomu uzyskanych redukcji emisji gazów cieplarnianych, elastyczność w odniesieniu do maksymalnej ilości 280 mln ton ekwiwalentu CO₂ takiego pochłaniania podzielonej między państwa członkowskie zgodnie z wielkościami ustalonymi w załączniku III należy włączyć jako dodatkową możliwość dostępną w razie potrzeby dla państw członkowskich, aby mogły zrealizować swoje zobowiązania. Całkowita wielkość i rozdział między państwa członkowskie uznają niższy potencjał łagodzenia skutków emisji przez sektor rolny i użytkowania gruntów oraz odpowiedni wkład tego sektora w łagodzenie skutków emisji gazów cieplarnianych i w ich sekwestrację. W przypadku gdy przyjmowane są akty wykonawcze aktualizujące poziomy referencyjne dla lasów w oparciu o krajowe plany rozliczeń gospodarki leśnej zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia [LULUCF], Komisji należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów [...], aby uwzględnić wkład kategorii księgowej zarządzanych obszarów leśnych w mechanizmie elastyczności określonym w niniejszym rozporządzeniu. Przed przyjęciem takiego aktu delegowanego Komisja powinna przeprowadzić ocenę rzetelności rozliczania w odniesieniu do zarządzanych obszarów leśnych w oparciu o dostępne dane, a w szczególności spójności planowanych i faktycznych wskaźników pozyskania. Ponadto na mocy [...] rozporządzenia [LULUCF] należy dopuścić możliwość dobrowolnego usunięcia rocznych limitów emisji w celu umożliwienia uwzględnienia takich ilości przy ocenie przestrzegania przez państwa członkowskie wymogów tego rozporządzenia [...].

(13) Aby zapewnić skuteczną, przejrzystą i efektywną pod względem kosztów sprawozdawczość i weryfikację emisji gazów cieplarnianych i innych informacji niezbędnych do oceny postępów państw członkowskich w zakresie rocznych limitów emisji, wymogi w zakresie corocznej sprawozdawczości i oceny ustalone w niniejszym rozporządzeniu powinny być zintegrowane z odpowiednimi artykułami rozporządzenia (UE) nr 525/2013. Rozporządzenie to powinno również zapewniać, aby postęp państw członkowskich w redukowaniu emisji był nadal poddawany corocznie ocenie z uwzględnieniem postępów w realizacji unijnych polityk i środków oraz informacji uzyskanych od państw członkowskich. Co dwa lata do oceny należy włączać przewidywany postęp w realizacji celów redukcyjnych Unii oraz w wypełnianiu przez państwa członkowskie ich zobowiązań. Stosowanie odliczeń powinno jednak być rozważane wyłącznie w odstępach pięcioletnich, tak aby można było uwzględnić potencjalny wkład terenów wylesionych, terenów zalesionych, gruntów uprawnych i uprawianych użytków zielonych, zgodnie z rozporządzeniem [LULUCF]. Pozostaje to bez uszczerbku dla obowiązku Komisji zapewnienia przestrzegania przez państwa członkowskie obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia bądź uprawnień Komisji do wszczęcia w tym celu postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego.

(13a) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 525/2013.

(14) W konkluzjach z 23–24 października 2014 r. Rada Europejska stwierdziła, że dostępność i wykorzystanie istniejących instrumentów elastyczności w sektorach nieobjętych ETS należy znacząco zwiększyć, aby zapewnić racjonalność pod względem kosztów wspólnego wysiłku UE oraz zbieżność poziomów emisji na mieszkańca do roku 2030. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zastosowania środka służącego poprawie ogólnej efektywności pod względem kosztów całkowitych redukcji w postaci przekazywania części swoich rocznych limitów emisji na rzecz innych państw członkowskich. Należy zapewnić przejrzystość i dogodny dla obu stron sposób takiego przekazywania, w tym poprzez sprzedaż na aukcji, korzystanie z pośredników rynkowych działających w charakterze pełnomocników lub w drodze porozumień dwustronnych. Każde takie przekazanie może być wynikiem projektu lub programu ograniczania emisji gazów cieplarnianych prowadzonego w sprzedającym państwie członkowskim i finansowanego przez otrzymujące państwo członkowskie.

- (15) Europejska Agencja Środowiska ma na celu wspieranie zrównoważonego rozwoju oraz zapewnianie pomocy w osiąganiu znaczącej i wymiernej poprawy stanu środowiska poprzez dostarczanie decydom, instytucjom publicznym i społeczeństwu aktualnych, ukierunkowanych, istotnych i wiarygodnych informacji. Europejska Agencja Środowiska powinna wspomagać Komisję, w stosownych przypadkach, zgodnie ze swoim rocznym programem pracy.
- (16) Aby zapewnić właściwe rozliczanie transakcji na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym wykorzystywanie instrumentów elastyczności oraz stosowanie kontroli zgodności, Komisji należy zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów dotyczących zapewnienia prawidłowego rozliczania na mocy niniejszego rozporządzenia za pośrednictwem unijnego rejestru. Niezbędne przepisy należy zebrać w jednym instrumencie łączącym przepisy dotyczące rozliczania zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE, rozporządzeniem (UE) nr 525/2013, rozporządzeniem [LULUCF] i niniejszym rozporządzeniem. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami ustanowionymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (17) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania art. 4, zgodnie z którym ustanawia się roczne limity emisji dla państw członkowskich, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹⁸.
- (18) Niniejsze rozporządzenie nie narusza bardziej rygorystycznych celów krajowych.

¹⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (19) Wszelkim zmianom zakresu określonym w art. 11, 24, 24a i 27 dyrektywy 2003/87/WE [...] powinny towarzyszyć odpowiadające im dostosowania maksymalnych ilości emisji gazów cieplarnianych objętych niniejszym rozporządzeniem. W związku z tym, jeżeli państwa członkowskie włączą do swoich zobowiązań na mocy niniejszego rozporządzenia dodatkowe emisje z instalacji, które wcześniej były objęte zakresem dyrektywy 2003/87/WE, powinny one wprowadzić dodatkowe działania i środki w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem w celu ograniczenia tych emisji.
- (20) Niniejsze rozporządzenie należy poddać przeglądowi w 2024 r., a następnie co 5 lat, aby ocenić jego ogólne wykonywanie. W przeglądzie należy wziąć pod uwagę, między innymi, zmiany okoliczności krajowych i wykorzystać wyniki dialogu pomocniczego i globalnego przeglądu w 2018 r. prowadzonych na mocy porozumienia paryskiego. Ponadto w ramach swoich regularnych sprawozdań na mocy rozporządzenia (UE) nr 525/2013 Komisja powinna ocenić również wynik dialogu pomocniczego prowadzonego w 2018 r.
- (21) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności określenie obowiązków państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów w realizację unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w latach 2021–2030, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, ze względu na jego rozmiary i skutki możliwe jest natomiast ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszym rozporządzeniu ustanawia się obowiązki państw członkowskich w odniesieniu do ich minimalnych wkładów [...] na lata 2021–2030 w realizację unijnego [...] celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. o 30 % w porównaniu z 2005 r. w sektorach objętych art. 2, a także ustanawia przepisy dotyczące ustalania rocznych limitów emisji oraz oceny postępów państw członkowskich w zakresie wypełniania ich minimalnych wkładów.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Rozporządzenie ma zastosowanie do emisji gazów cieplarnianych z kategorii źródeł IPCC takich jak energia, procesy przemysłowe i użytkowanie produktów, rolnictwo i odpady, jak określono w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013, z wyłączeniem emisji pochodzących z rodzajów działalności wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/87/WE.
2. Bez uszczerbku dla art. 7 i art. 9 ust. 2 niniejszego rozporządzenia niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych objętych rozporządzeniem [LULUCF].
3. Do celów niniejszego rozporządzenia emisje CO₂ z kategorii źródeł IPCC „1.A.3.A lotnictwo cywilne” traktuje się jako równe zero.

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia:

- (1) „emisje gazów cieplarnianych” oznaczają emisje w tonach równoważnika CO₂ następujących gazów: dwutlenku węgla (CO₂), metanu (CH₄), podtlenku azotu (N₂O), wodorofluorowęgłowodórow (HFC), perfluorowęgłowodórow (PFC), trójfluorku azotu (NF₃) i heksafluorku siarki (SF₆), określone zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 525/2013 i wchodzące w zakres niniejszego rozporządzenia;
- (2) „roczne limity emisji” oznaczają maksymalny dozwolony poziom emisji gazów cieplarnianych w każdym roku w latach 2021–2030 zgodnie z art. 4 ust. 3 i art. 10;
- (3) „uprawnienie w ramach EU ETS” oznacza „pozwolenie” zgodnie z definicją zawartą w art. 3 lit. a) dyrektywy 2003/87/WE.

Artykuł 4

Roczne limity emisji na lata 2021–2030

1. W 2030 r. każde państwo członkowskie ogranicza emisje gazów cieplarnianych co najmniej o wielkości procentowe ustalone dla tego państwa członkowskiego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia w odniesieniu do jego emisji w 2005 r. ustalonej zgodnie z ust. 3.
2. Z zastrzeżeniem elastyczności określonej w art. 5, 6 i 7 niniejszego rozporządzenia, dostosowań zgodnie z art. 10 ust. 2 niniejszego rozporządzenia oraz biorąc pod uwagę wszelkie odliczenia wynikające z zastosowania art. 7 decyzji 406/2009/WE, każde państwo członkowskie zapewnia, aby jego emisje gazów cieplarnianych w każdym roku w latach 2021–2029 nie przekraczały limitu określonego w sposób liniowy, począwszy od 2020 r. od średniego poziomu emisji gazów cieplarnianych w latach 2016, 2017 i 2018, ustanowionego zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu, i skończywszy w 2030 r. limitem określonym dla danego państwa członkowskiego w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja przyjmuje [...] akty wykonawcze określające roczne limity emisji na lata 2021–2030 wyrażone w tonach ekwiwalentu CO₂, jak określono w ust. 1 i 2. Do celów tych aktów wykonawczych Komisja dokonuje kompleksowego przeglądu najnowszych krajowych danych inwentaryzacyjnych za lata 2005 i 2016–2018 przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) nr 525/2013. Akty te określają także wartość emisji każdego państwa członkowskiego na 2005 r. użytych do ustalenia rocznych limitów emisji określonych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu.
4. W tych aktach wykonawczych określa się również, na podstawie wielkości procentowych zgłoszonych przez państwa członkowskie na podstawie art. 6 ust. 2, całkowite wielkości emisji, które mogą być brane pod uwagę w celu oceny zgodności państwa członkowskiego na mocy art. 9 w latach 2021–2030. Jeżeli suma całkowitych wielkości emisji wszystkich państw członkowskich przekracza łącznie 100 mln, całkowite wielkości przypadające na każde państwo członkowskie zmniejsza się proporcjonalnie, tak aby nie została przekroczona wspólna wielkość całkowita.
5. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13.

Artykuł 5

Instrumenty elastyczności w celu osiągnięcia rocznych limitów emisji

- 1.¹⁹ Jeżeli chodzi o lata 2021–2025, państwo członkowskie może pożyczyć maksymalnie 10 % swojego rocznego limitu emisji na następny rok.
2. Jeżeli chodzi o lata 2026–2029, państwo członkowskie może pożyczyć maksymalnie 5 % swojego rocznego limitu emisji na następny rok.

¹⁹ Poprzednio ust. 2. Tekst poprzedniego ust. 1 został skreślony (jako zbędny).

3. Państwo członkowskie, którego emisje gazów cieplarnianych na dany rok są poniżej jego rocznego limitu emisji na ten rok, może z uwzględnieniem instrumentów elastyczności zgodnie z niniejszym artykułem i art. 6 zachować przedmiotową nadwyżkę w ramach rocznego limitu emisji na następne lata do roku 2030.
4. Państwo członkowskie może przekazać innym państwom członkowskim do 5 % swojego rocznego limitu emisji na dany rok. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość do celów zgodności na mocy art. 9 na dany rok lub na kolejne lata aż do roku 2030.
5. Państwo członkowskie, którego zweryfikowane emisje gazów cieplarnianych na dany rok są poniżej jego rocznego limitu emisji na ten rok, może z uwzględnieniem instrumentów elastyczności zgodnie z ust. 1–4 niniejszego artykułu przenieść przedmiotową nadwyżkę w ramach swojego rocznego limitu emisji na inne państwa członkowskie. Otrzymujące państwo członkowskie może wykorzystać tę ilość do celów zgodności na mocy art. 9 na ten rok lub na kolejne lata aż do roku 2030.
- 5a. Państwa członkowskie mogą wykorzystać dochody powstałe w wyniku przekazania limitów na podstawie ust. 4 i 5, aby przeciwdziałać zmianie klimatu w Unii lub w państwach trzecich. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich działaniach podjętych zgodnie z niniejszym ustępem.
- 5b. Każde przekazanie na podstawie ust. 4 i 5 niniejszego artykułu może być wynikiem projektu lub programu ograniczania emisji gazów cieplarnianych prowadzonego w sprzedającym państwie członkowskim i finansowanego przez otrzymujące państwo członkowskie przy jednoczesnym unikaniu podwójnego liczenia i zapewnieniu identyfikowalności.
6. Państwa członkowskie mogą wykorzystywać uprawnienia związane z projektami, wydane na podstawie art. 24a ust. 1 dyrektywy 2003/87/WE do celów zapewnienia zgodności z art. 9 niniejszego rozporządzenia, bez limitów ilościowych, przy jednoczesnym unikaniu podwójnego liczenia.

Elastyczność w przypadku niektórych państw członkowskich po zastosowaniu zmniejszenia uprawnień w ramach EU ETS

1. Państwa członkowskie wymienione w załączniku II mogą mieć ograniczone anulacje przydziałów do maksymalnej wysokości 100 mln uprawnień EU ETS [...] wspólnie brane pod uwagę pod kątem ich zgodności z przepisami niniejszego rozporządzenia. Anulacja ta jest dokonywana z ilości danego państwa członkowskiego podlegających aukcji na podstawie art. 10 dyrektywy 2003/87/WE.
2. Państwa członkowskie wymienione w załączniku II powiadamiają Komisję do dnia 31 grudnia 2019 r. o wszelkich zamiarach skorzystania – w celu zachowania przez nie zgodności z art. 9 – z ograniczonej anulacji uprawnień EU ETS, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, do wielkości procentowej określonej w załączniku II na każdy rok w latach 2021–2030 dla każdego zainteresowanego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie wymienione w załączniku II mogą dwukrotnie podczas tego okresu, tj. w 2024 i 2027 r., podjąć decyzję o zmniejszeniu uprzednio przekazanej wielkości procentowej. W takim przypadku powiadamiają one Komisję o tej decyzji do dnia 31 grudnia 2024 r. i, w razie potrzeby, do dnia 31 grudnia 2027 r.
3. Na wniosek państwa członkowskiego główny zarządca wyznaczony zgodnie z art. 20 dyrektywy 2003/87/WE ([...] „główny zarządca”) bierze pod uwagę wielkość do wysokości całkowitej ilości, o której mowa w art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, w celu zachowania przez dane państwo członkowskie zgodności z art. 9 niniejszego rozporządzenia. Jedna dziesiąta ilości uprawnień EU ETS ustalonych zgodnie z art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia zostaje anulowana zgodnie z art. 12 ust. 4 dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do każdego roku od 2021 r. do 2030 r. dla tego państwa członkowskiego.
4. W przypadku gdy zgodnie z ust. 2 państwo członkowskie powiadomiło Komisję o swojej decyzji o zmianie przekazanej uprzednio wielkości procentowej, odpowiednio niższa ilość uprawnień zostanie anulowana dla tego państwa członkowskiego na każdy rok w odniesieniu do każdego z lat, odpowiednio, 2026–2030 i 2028–2030.

Artykuł 7

Dodatkowe wykorzystanie maksymalnie 280 mln pochłaniania netto z terenów wylesionych, terenów zalesionych, gruntów uprawnych i uprawianych użytków zielonych

1. W zakresie, w jakim emisje państwa członkowskiego przekraczają jego roczny limit emisji na dany rok, do celów zgodności tego państwa z przepisami art. 9 niniejszego rozporządzenia można uwzględnić ilość do sumy pochłaniania netto ogółem i emisji netto ogółem z połączonych kategorii nomenklatury księgowej terenów wylesionych, terenów zalesionych, gruntów uprawnych i uprawianych użytków zielonych, o których mowa w art. 2 rozporządzenia [LULUCF], pod warunkiem że:
 - a) łączna ilość uwzględniona w odniesieniu do tego państwa członkowskiego dla wszystkich lat w okresie od 2021 r. do 2030 r. nie przekracza maksymalnej wielkości dla danego państwa członkowskiego określonej w załączniku III;
 - b) ilość taka przekracza wymagania określone dla tego państwa członkowskiego na podstawie z art. 4 rozporządzenia [LULUCF];
 - c) państwo członkowskie nie nabyło więcej pochłaniania netto zgodnie z rozporządzeniem [LULUCF] od innych państw członkowskich, niż samo przekazało; oraz
 - d) państwo członkowskie przestrzega wymogów rozporządzenia [LULUCF].
2. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 12 niniejszego rozporządzenia akty delegowane w celu zmiany ust. 1 niniejszego artykułu, tak aby uwzględnić wkład kategorii księgowej zarządzanych obszarów leśnych, w przypadku gdy zostaną przyjęte akty wykonawcze aktualizujące poziomy referencyjne dla lasów w oparciu o krajowe plany rozliczeń gospodarki leśnej zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia [LULUCF] [...].

Artykuł 8

Działania naprawcze

1. Jeżeli po przeprowadzeniu oceny na podstawie art. 21 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 i przy uwzględnieniu planowanego wykorzystania instrumentów elastyczności, o których mowa w art. 5–7 niniejszego rozporządzenia, Komisja uzna, że dane państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów, to państwo członkowskie w ciągu trzech miesięcy przedstawia Komisji plan działań naprawczych, który obejmuje:
 - a) działania, które dane państwo członkowskie podejmie w celu wypełnienia swoich szczególnych obowiązków na mocy art. 4 niniejszego rozporządzenia za pośrednictwem polityki krajowej i środków krajowych oraz poprzez zastosowanie działań unijnych;
 - b) harmonogram realizacji takich działań, umożliwiający ocenę rocznych postępów we wprowadzaniu w życie.
2. Europejska Agencja Środowiska wspomaga Komisję, w jej pracach mających na celu ocenę wszelkich takich planów zgodnie ze swoim rocznym programem pracy.
3. Komisja może wydać opinię w sprawie planów przedstawionych zgodnie z ust. 1 i w takim przypadku dokonuje tego w terminie czterech miesięcy od otrzymania tych planów.

Artykuł 9

Kontrola zgodności

1. W latach 2027 i 2032, w przypadku gdy zweryfikowane emisje gazów cieplarnianych państwa członkowskiego przekraczają roczny limit emisji na konkretny rok w danym okresie, zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz instrumentami elastyczności zastosowanymi na podstawie art. 5–7, stosuje się następujące środki:
 - a) dodatek do wielkości emisji danego państwa członkowskiego na następny rok w wysokości równej liczbie ton ekwiwalentu CO₂ nadwyżki emisji gazów cieplarnianych, pomnożonej przez współczynnik 1,08 zgodnie ze środkami zastosowanymi na podstawie art. 11; oraz

- b) możliwość czasowego zakazu przekazywania przez państwo członkowskie jakiegokolwiek części jego rocznego limitu emisji na rzecz innego państwa członkowskiego do momentu uzyskania zgodności z art. 4 niniejszego rozporządzenia. Główny zarządca wprowadza ten zakaz do rejestru, o którym mowa w art. 11.

2. Jeśli emisje gazów cieplarnianych danego państwa członkowskiego na lata 2021–2025 lub 2026–2030 na mocy rozporządzenia [LULUCF] przekraczają jego pochłanianie gazów cieplarnianych, określone zgodnie z art. 12 tego rozporządzenia, należy od rocznych limitów emisji tego państwa odliczyć liczbę ton ekwiwalentu CO₂ równą wielkości przekroczenia limitu emisji gazów cieplarnianych na dany rok.

Artykuł 10

Dostosowania

1. Dostosowuje się roczne przydziały dla każdego państwa członkowskiego ustalone na mocy art. 4 niniejszego rozporządzenia w celu odzwierciedlenia:
- a) korekty liczby uprawnień EU ETS [...] wydanych na podstawie art. 11 dyrektywy 2003/87/WE, które wynikały ze zmiany zakresu źródeł objętych tą dyrektywą, zgodnie z przyjętymi na podstawie tej dyrektywy decyzjami Komisji w sprawie ostatecznego zatwierdzenia [...] krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012 [...];
 - b) korekty liczby uprawnień EU ETS lub jednostek wydanych odpowiednio na podstawie art. 24 i 24a dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do ograniczenia w państwie członkowskim emisji gazów cieplarnianych; oraz
 - c) korekt liczby uprawnień EU ETS odnoszących się do emisji gazów cieplarnianych z instalacji wyłączonych z EU ETS zgodnie z art. 27 dyrektywy 2003/87/WE w okresie, na jaki zostały wyłączone.
2. Kwoty zawarte w załączniku IV do niniejszego rozporządzenia dodaje się do ilości przydziałów na rok 2021 dla każdego państwa członkowskiego, o którym mowa w załączniku.

3. Komisja publikuje dane liczbowe wynikające z tego dostosowania.

Artykuł 10a

Dodatkowa rezerwa bezpieczeństwa dla państw członkowskich w wyjątkowych okolicznościach

1. Z zastrzeżeniem spełnienia unijnego celu, o którym mowa w art. 1, w unijnym rejestrze ustanawia się rezerwę bezpieczeństwa odpowiadającą ilości do [100] mln ton ekwiwalentu CO₂. Jest ona dostępna oprócz instrumentów elastyczności przewidzianych w art. 5, 6 i 7 [...].
2. Państwo członkowskie może korzystać z rezerwy, o której mowa w ust. 1, pod warunkiem że spełnione są wszystkie następujące warunki:
 - a) jego PKB na mieszkańca w cenach rynkowych w 2013 r., opublikowane przez Eurostat w kwietniu 2016 r., było poniżej średniej unijnej;
 - b) jego łączne emisje w latach 2013–2020 w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem są poniżej jego łącznych rocznych limitów emisji w latach 2013–2020; oraz
 - c) wykorzystało instrumenty elastyczności na podstawie art. 5 ust. 2 i 3, wykorzystało w maksymalnym możliwym stopniu pochłanianie netto zgodnie z art. 7, nawet jeżeli ilość ta nie osiąga poziomu określonego w załączniku III, nie dokonało żadnych przekazania netto do innych państw członkowskich na podstawie art. 5, a mimo to jego emisje przekraczają roczne limity emisji na lata 2026–2030.
3. Państwo członkowskie, które spełnia warunki określone w ust. 2, otrzymuje z rezerwy dodatkowe ilości do wysokości jego niedoborów, aby zostały użyte do celów zgodności na mocy art. 9. Ilość ta nie przekracza 20 % jego całkowitej nadwyżki w latach 2013–2020. Jeżeli uzyskana w wyniku tego łączna ilość przyznana wszystkim państwom członkowskim, które spełniają warunki określone w ust. 2, przekracza limit, o którym mowa w ust. 1, ilości dla każdego z tych państw członkowskich zmniejsza się proporcjonalnie.

Wszelkie wielkości pozostające w rezerwie po rozdzieleniu określonym w akapicie pierwszym rozdziela się między państwa członkowskie, o których mowa w tym akapicie, proporcjonalnie do ich pozostałych niedoborów, ale tak, by ich nie przekroczyć. Taka ilość może być dla każdego z tych państw członkowskich dodatkowa względem wielkości procentowej, o której mowa w akapicie pierwszym.

4. Po zakończeniu przeglądu, o którym mowa w art. 19 rozporządzenia (UE) nr 525/2013, w odniesieniu do roku 2020 r., Komisja publikuje maksymalne wielkości, o których mowa w ust. 3 akapit pierwszy zdanie drugie niniejszego artykułu, dla każdego państwa członkowskiego, o którym mowa w ust. 2 lit. a) i b)

Artykuł 11

Rejestr

1. Komisja przyjmuje zgodnie z art. 12 akty delegowane, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie w celu zapewnienia prawidłowego rozliczania na mocy niniejszego rozporządzenia za pośrednictwem unijnego rejestru ustanowionego na mocy art. 10 rozporządzenia (UE) nr 525/2013 w odniesieniu do:
- a) rocznych limitów emisji;
 - b) stosowanych instrumentów elastyczności na mocy art. 5–7 niniejszego rozporządzenia;
 - c) kontroli zgodności na podstawie art. 9 niniejszego rozporządzenia; oraz
 - d) dostosowań na podstawie art. 10 niniejszego rozporządzenia;
 - e) rezerwy bezpieczeństwa na podstawie art. 10a niniejszego rozporządzenia.
- 1a. Główny zarządca przeprowadza zautomatyzowaną kontrolę każdej transakcji zawartej na podstawie niniejszego rozporządzenia i, w stosownych przypadkach, wstrzymuje transakcje, aby zagwarantować, że nie ma żadnych nieprawidłowości.
2. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. a)–e) i ust. 1a, są publicznie dostępne.

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 7 ust. 2 i art. 11 [...], powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia ... [data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia]. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 7 ust. 2 i art. 11, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja ta staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
6. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 7 ust. 2 i art. 11 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 13

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony rozporządzeniem (UE) nr 525/2013. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 14

Przegląd

1. Przepisy niniejszego rozporządzenia są poddawane przeglądowi uwzględniającemu między innymi zmieniające się okoliczności krajowe, rozwój sytuacji międzynarodowej i starania podejmowane, aby osiągnąć długoterminowe cele porozumienia paryskiego.
2. W ciągu sześciu miesięcy po zakończeniu każdego globalnego przeglądu uzgodnionego na podstawie art. 14 porozumienia paryskiego Komisja składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na temat wykonywania niniejszego rozporządzenia, jego wkładu w osiągnięcie ogólnego unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych do 2030 r. oraz w realizację celów porozumienia paryskiego, w szczególności w odniesieniu do potrzeby dodatkowych unijnych polityk i środków związanych z niezbędnymi redukcjami emisji gazów cieplarnianych przez Unię i jej państwa członkowskie, a także może w stosownych przypadkach przedłożyć wnioski.

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 525/2013 wprowadza się następujące zmiany:

(1) w art. 7 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się literę w brzmieniu:

„aa) od 2023 r. swoje antropogeniczne emisje gazów cieplarnianych, o których mowa w art. 2 rozporządzenia .../... Parlamentu Europejskiego i Rady [w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego] [...] w odniesieniu do roku X-2, zgodnie z wymogami UNFCCC dotyczącymi sprawozdawczości;”;

b) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Państwa członkowskie powiadamiają corocznie Komisję w swoich sprawozdaniach o zamiarze wykorzystania elastyczności w art. 5 ust. 4 i 5 rozporządzenia [w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego]. W terminie trzech miesięcy od otrzymania tych informacji od państw członkowskich Komisja udostępnia te informacje Komitetowi, o którym mowa w art. 26.”;

(2) w art. 13 ust. 1 lit. c) dodaje się podpunkt [...] w brzmieniu:

„(viii) począwszy od 2023 r. informacje na temat krajowych strategii politycznych i środków stosowanych w celu wypełnienia ich obowiązków na mocy rozporządzenia [w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego] [...] oraz informacje o dodatkowych planowanych krajowych działaniach politycznych i środkach planowanych z myślą o ograniczeniu emisji gazów cieplarnianych w stopniu większym niż ich zobowiązania na mocy tego rozporządzenia [...] (przeniesione do pkt 1 lit. b) powyżej).”;

(3) w art. 14 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„f) od 2023 r. prognozy całkowitych emisji gazów cieplarnianych i odrębne oszacowania prognozowanych emisji gazów cieplarnianych w odniesieniu do źródeł emisji objętych zakresem dyrektywy 2003/87/WE i rozporządzenia [w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego] [...].”;

(4) w art. 21 ust. 1 [...] dodaje się literę w brzmieniu:

„c) obowiązków na mocy art. 4 rozporządzenia [w sprawie wspólnego wysiłku redukcyjnego] [...]. W ocenie tej uwzględnia się postęp w zakresie unijnych polityk i środków oraz informacje przekazywane przez państwa członkowskie. Co dwa lata do oceny należy włączać przewidywany postęp Unii w realizacji jej ustalonego na szczeblu krajowym wkładu w porozumienie paryskie zawierającego zobowiązanie Unii do redukcji emisji w całej gospodarce oraz w wypełnianiu przez państwa członkowskie ich zobowiązań na mocy tego rozporządzenia.”.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I**OGRANICZENIA EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH PRZEZ PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIE NA MOCY ART. 4**

	Określone zgodnie z art. 4 ust. 3 na 2030 r. ograniczenia emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie poniżej ich poziomu w 2005 r.
Belgia	-35%
Bułgaria	-0%
Republika Czeska	-14%
Dania	-39%
Niemcy	-38%
Estonia	-13%
Irlandia	-30%
Grecja	-16%
Hiszpania	-26%
Francja	-37%
Chorwacja	-7%
Włochy	-33%
Cypr	-24%
Łotwa	-6%
Litwa	-9%
Luksemburg	-40%
Węgry	-7%
Malta	-19%
Niderlandy	-36%
Austria	-36%
Polska	-7%
Portugalia	-17%
Rumunia	-2%
Słowenia	-15%
Słowacja	-12%
Finlandia	-39%
Szwecja	-40%
Zjednoczone Królestwo	-37%

ZAŁĄCZNIK II

**PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE, W PRZYPADKU KTÓRYCH MOGĄ ZOSTAĆ
UWZGLĘDNIONE OGRANICZONE ANULACJE PRZYDZIAŁÓW UPRAWNIENIŃ ETS
DO CELÓW ZGODNOŚCI NA PODSTAWIE ART. 6**

	Maksymalny odsetek emisji z 2005 r. określony zgodnie z art. 4 ust. 3 niniejszego rozporządzenia
Belgia	2%
Dania	2%
Irlandia	4%
Luksemburg	4%
Malta	2%
Niderlandy	2%
Austria	2%
Finlandia	2%
Szwecja	2%

ZAŁĄCZNIK III

**POCHŁANIANIE NETTO OGÓŁEM Z TERENÓW WYLESIONYCH, TERENÓW
ZALESIONYCH, GRUNTÓW UPRAWNYCH I UPRAWIANYCH UŻYTKÓW
ZIELONYCH, KTÓRE MOŻE ZOSTAĆ UWZGLĘDNIONE PRZEZ PAŃSTWA
CZŁONKOWSKIE DO CELÓW ZGODNOŚCI W OKRESIE 2021–2030 NA MOCY ART. 7**

	Maksymalna ilość wyrażona w mln ton ekwiwalentu CO ₂
Belgia	3,8
Bułgaria	4,1
Republika Czeska	2,6
Dania	14,6
Niemcy	22,3
Estonia	0,9
Irlandia	26,8
Grecja	6,7
Hiszpania	29,1
Francja	58,2
Chorwacja	0,9
Włochy	11,5
Cypr	0,6
Łotwa	3,1
Litwa	6,5
Luksemburg	0,25
Węgry	2,1
Malta	0,03
Niderlandy	13,4
Austria	2,5
Polska	21,7
Portugalia	5,2
Rumunia	13,2
Słowenia	1,3
Słowacja	1,2
Finlandia	4,5
Szwecja	4,9
Zjednoczone Królestwo	17,8
Łącznie maksymalnie:	280

ZAŁĄCZNIK IV

KOREKTA OGÓŁEM NA MOCY ART. 10 UST. 2

	Wyrażona w tonach ekwiwalentu CO2 korekta ogółem na mocy art. 10 ust. 2
Bułgaria	1602912
Republika Czeska	4440079
Estonia	145944
Chorwacja	1148708
Łotwa	547061
Litwa	2165895
Węgry	6705956
Polska	7456340
Portugalia	1655253
Rumunia	10932743
Słowenia	178809
Słowacja	2160210